

Епископ Методије: Христова небеска наука, преко светих апостола, преобразила је свет

На празник Светог апостола Луке, 31. октобра 2024. године, Његово Преосвештенство Епископ будимљанско-никшићки г. Методије је служио свету архијерејску Литургију у Жупском манастиру који је том приликом прославио своју славу.

Преосвећени владика је честитао славу мати игуманији и сестринству ове свете обитељи и беседио:

„Свети Лука, јеванђелист и апостол, за којег је наш народ посебно везан јер се он кретао овим просторима по предању, идући заједно и проповедајући са апостолом Павлом до Рима, па после Павловог страдања, наставио је по Далмацији и овим крајевима, Македонији да проповеда, апостол и лекар, први уметник и живописац те иконе Пресвете Богородице. Овде имамо и делић његових мошти које чувамо и у Епархији будимљанско-никшићкој, а његове иконе на Цетињу, престолом граду Филермоса Пустинољубитељка, коју је по предању он насликао да нам буде свима на спасење. Увек је то било чудесно, тај први додир тих људи обичних који су били из Галилеје, чак не из

знаменитог племена Јудеје, које је Христос бирао, који су имали нека тако обична занимања као што су рибари, да буду Његови апостоли и следбеници и да Он то открије не мудрим, школованим, племенитим из високог рода људима, него неким маргинализованим, последњим, које је друштво и простор у коме су тада живели није држало за неке битне и значајне људе, да њима открије ту велику тајну, да њихова имена буду записана на небесима, да се они славе хиљадама година и да та велика Христова небеска наука управо преко њих рашири се целим светом и да га преобрази“, рекао је епископ Методије.

Чудесно је, по владикиним речима, то њихово призивање и тај Свети Јован Крститељ, чија се десница рука такође чува у Црној Гори, у Цетињском манастиру, у наручју Светог Петра Цетињског, у његовом кивоту, кога такође данас прослављамо.

„Како је тај Крститељ који је имао своје ученике који су га волели, поштовали, следовали за њим, слушали његову беседу, поуку и науку како је, кад је срео Христа, одмах њих усмерио од себе ка Њему и рекао: Ено га јагње Божје које узима на себе грех света. Идите за њим. ја сам само дошао да Њему пут приправим, ја треба да се понизујем, а Он да се узвисује. Нисам му достојан ни ремена на обући Његовој одрешити (Јн 1,29; Дап 13,25). То је био задатак последњих људи, слуга кад господар кући дође, да дреши ремење на сандалама и да ноге пере. Он каже да није чак ни то достојан, велики Свети Јован Крститељ. Ти прводошавши апостоли где је међу њима био највероватније Свети Јован Богослов који је управо то записао заједно са Светим Андрејем, а онда и они првопозвани које је Христос звао Филип, Натанаило, Петар, Петра је позвао Андреј, који је први дошао са Јованом Богословом и све тако, све редом од великих апостола до оних, условно речено, малих, Седамдесеторице међу којима је Свети Лука.

Чим су се срели са Христовом личношћу, са Његовом речју, Његовом благодаћу, светлости, Његовом божанском природом коју у својој личности носи заједно са човечанском, али је стално за себе Христос говорио да није Син Божји, него је стално говорио: Ја сам син човечји, јер то божанско је било неодољиво и зато су за Њим сви кренули, али се стално наглашавао и да је син човечији, да је постао један од нас истински по свему. Кроз то, узевши нашу природу у своју личност и у њу се обукавши, кроз њу је спасио све створено и видљиво и невидљиво. Зато ми славимо Светог апостола Луку, јер је он ту реч небеску Христову, Којег је гледао, проповедао, проповедао и Његово васкрсење јер се он лично на путу за Емаус уверио са Клеопом у

Христа док је ломио Христос заједно с њима хлеб као што смо ми овде ломили Христа и Његово тело и Њиме се причешћивали, Његовом крвљу на овој светој Литургији“, беседио је владика Методије.

То је, нагласио је владика, сведочио и проповедао Свети апостол Лука, а затим преко Светих Немањића чији су потомци подигли ову свету обитељ, све до Светог Петра Цетињског кога Црква данас прославља, наш народ вуче ту златну нит те спасоносне речи и радосне вести васкрсења Христовог.

„Не зато што се то Христу десило, него зато што је Он обећао својим нелажним устима да ће сви, који за Њим следују и који за Њим иду, васкрснути у последњи дан. Потребно је само мало вере да имамо у свему своме животу, свим својим плановима само мало простора да оставимо за веру, за Њега и Његово дејство у нашим животима и Он ће нас кроз ту пукотину коју оставимо том небеском светлошћу обасјати и привући у Царство своје вечно и непролазно. И Светог Петра који је као дете отишао у Цетињски манастир, повео га је стриц његовог оца Свети Митрополит Сава Петровић, са 12 година га замонашио, па га слао у Русију са владиком Василијем Петровићем тамо да се школује, па кад се упокојио Василије тамо и дан данас његов гроб у Петрограду, у Благовештењској цркви, у крипти, заједно са Василијем Бркићем патријархом, почива.

Свети Петар се са својих 17 година из Русије вратио, ту је био рукоположен за јеромонаха и архимандрита и са 35 година, после Арсенија, сестрића митрополита Саве, изабран за митрополита и господара. Сви знамо његово житије, сви смо осетили мирис његових моштију и благодат његовог благослова, његових молитава под чијим нас окриљем и омофором својим овде у Црној Гори чува и благосиља. Све до данашњег дана и митрополита Амфилохија кога се, блажене успомене, сећамо где, у два-три дана, са светитељима Божјим Петром I и Петром II, заједно у хору светитеља, верујемо чврсто, радује се и прославља Христа богочовека, Свету Тројицу Бога љубави коме нека је слава и поклоњење у векове векова.

Вама свима на здравље, на спасење, благослов и радост, поготово, мати игуманији и свим у Христу њеним сестрама, које се као дивне пчелице труде у овом манастиру и украшавају га, заједно сада са обновом овог храма који је краљ Никола обновио после 1878. године кад је ово била захумско-рашка, прво херцеговачка, зато су Херцеговци данас с нама дошли свештеници да служе, Епархија па онда захумско-рашка све до тридесетих година 20. века, а онда црногорско-приморска да би најзад постала будимљанско-никшићка, светосавска и световасилијевска Епархија“, закључио је Епископ

булимџанско-никшићки г. Методије

стринство

spc.rs